

Matkou je dne na den

ROWAN COLEMAN

Matkou ze dne na den

ROWAN COLEMAN

2016

Copyright © 2006 by Rowan Coleman
Translation © 2015 by Květa Palowská
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ACCIDENTAL MOTHER,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 2007,
přeložila Květa Palowská
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Ilustrace obálky: Kateřina Ochmanová
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2016

ISBN 978-80-7498-131-9

Věnováno Mikeovi.
1971 – 2005

Poděkování

Mnohokrát děkuji úžasně kreativní Kate Eltonové a Georgině Hawtrey-Wooreové za neúnavnou podporu. S nimi je redakční práce velmi příjemnou záležitostí. Děkuji také celému týmu Arrow a Random House za každodenní dřinu, oddanost a neutuchající nadšení.

Díky Lizzy Kremerové, nejobětavější agentce na světě, která je vždy na telefonu, a to i během mateřské dovolené!

Poděkování patří také mým milým kamarádkám, jež mě drží nad vodou – Jenny Matthewsové, Rosie Wooleyové, Sarah Boswellové (a její mamince, paní Darbyové), Clare Winterové (a její mamince, paní Smithové) a Cathy Carterové (a její mamince, paní Bellové). Všechny jste mě neskutečně povzbuzovaly.

Závěrem chci poděkovat báječnému manželovi Erolovi za neochvějnou lásku a důvěru a dceři Lily, tak bystré, obdivuhodné, zábavné a laskavé, až se mi nechce věřit, že jsem její matkou!

Kapitola 1.

Sophie zvažovala otázku, kterou jí právě položil Jake Flynn.

Nijak složitý dotaz. K tomu, aby jej člověk pochopil, nepotřeboval žádný titul ani mimořádné znalosti sémantiky. Šlo o mnohem choulostivější záležitost. Jake Flynn se jí právě zeptal, jestli s ním nechce zajít na oběd, ale o to ve skutečnosti nešlo. Otázkou je – *jakého druhu* má být zmíněný oběd?

Zatímco Jake čekal u telefonu na odpověď, Sophie se opřela a natočila židli tak, aby viděla oknem kanceláře na náměstí, a pozorovala, jak prudký závan větru žene rychlými přemety zatoulaný, sytě barevný zmuchlaný papír téměř prázdným prostorem. K Sophiiným zásadním životním potížím (nikoli problémům – odmítala přiznat, že má problém, třebaže jí její osobní asistent Cal neustále přesvědčoval o opaku) patřila neschopnost poznat, kdy muže přitahuje. Ostatní ženy a většina přítelkyň – no dobře, tak všechny – zřejmě oplývaly určitou intuicí, která se důrazně projevovala

přínejmenším o měsíc dříve než Sophiina. Ačkoli její přítelkyně často naplánovaly krátké zasnuby a dlouhá manželství výhradně na základě třicetivteřinového očního kontaktu v nočním klubu, Sophie se až příliš obávala, že je chybou považovat za projev zájmu dotyčného muže cokoli menšího než ohromnou kytici doručenou na stůl a pozvání na romantický výlet do Benátek. A vzhledem k tomu, že za posledních deset let se takhle zachoval jen jediný muž – Sophiin bývalý přítel Alex – její zkušenosti se vztahy byly omezeny jen na něj a hrstku nadějných adeptů, které jí sháněli kolegové a kamarádky. Všichni uznali porážku po první překážce.

První překážkou bývala sama Sophie.

Sophiina nejistota týkající se pozvání na oběd vyplývala ze skutečnosti, že Jake Flynn byl jejím klientem, nejnovějším a nejdůležitějším za poslední týdny. Doufala, že právě on jí dodá potřebnou převahu, která jí zajistí urputně vybojované povýšení. Ohromí svou šéfovou Gillian výnosnou dlouhodobou smlouvou, kterou plánovala dojednat právě s Madison Corporation, Jakeovou společností.

Hned po úvodní schůzce bezmála před třemi měsíci Cal prohlásil, že Jake za Sophii pálí.

„Určitě ne,“ protestovala. „Jen se chová přátelsky, chápeš – Američan. Ti jsou přívětiví.“

„Takhle ne,“ utrousil Cal. „Pokud nechtějí mít na krku soud!“

Sophie ho zpražila pohledem a pokračovala ve stejném duchu. Hlavní je přesvědčit Jakea Flynn, že firma McCarthy Hughes je nejlepším organizátorem podnikových akcí, jakého si pro zajištění svého prvního britského slavnostního ve-

čera může přát, a předvést mu, že její nápady, plány a rozpočty rozsekají veškerou konkurenci na maděru, jak říkala její matka.

A Sophie zvítězila.

„Tak seriózního poradatele firemních večírků jsem ještě nepotkal,“ řekl jí Jake, když odcházel z první schůzky. „Vy byste mohla být armádním generálem!“

Sophie se zdvořile zasmála, potřásla mu rukou (přičemž uvažovala, jestli jeho komentář nějak souvisí s tím, že si předchozího večera zapoměla depilovat voskem horní ret) a doprovodila ho k výtahu.

„Tomu se říká flirtování,“ oznámil jí Cal, když se vrátila k pracovnímu stolu.

„Cale,“ upozornila ho, „on neflirtoval, a i kdyby – což je nesmysl – nechodila bych s ním, protože je to můj klient!“

„Jsi organizátorka večírků, a ne právník,“ řekl Cal. „Nemyslím si, že bys tím porušila nějaké předpisy.“

„Je to proti mým zásadám.“

„Proti tvým zásadám je všechno!“

Sophie zoufale nedokázala poznat, kdy o ni muž má zájem, proto se přemítání o takových věcech většinou vyhýbala. Teď se však neubránila úvahám, jestli Cal v souvislosti s Jakem nemá pravdu. Jako by nebyla schopná vyřešit část křížovky.

Nešla jí z hlavy skutečnost, že Jake Flynn je neobyčejně pohledný muž s energickou bradou. Navíc se chová nevdaně zdvořile a – jak si Sophie všimla – má velmi svěží dech. Splést si dobré způsoby a zubní hygienu s přitažlivostí by byla katastrofa – něco takového by nikdy nepřekonala, na to nezapo-

mínala. Jake ale vážně vybočoval z mezí, čímž ještě víc vzbuzoval její zájem. Ne že by Sophie patřila k ženám, které hodí opatrnost za hlavu a bezmyšlenkovitě se vrhnou do neuvážené avantýry, ale upřednostňovala, aby předměty jejího zájmu byly nepřístupné. Bylo to mnohem bezpečnější a méně časově náročné.

Od chvíle, kdy ji Jake pozval na oběd, uplynulo dobrých pět vteřin a Sophie provedla bleskovou inventuru dostupných skutečností.

Oslava byla naplánována, datum určeno, přípravy provedeny. Jake Flynn tudíž neměl jediný vážný důvod, aby s ní až do samotné akce, která se konala bezmála za měsíc, zůstával v kontaktu. Sophie stále nedokázala odhadnout, jaký druh oběda má Jake Flynn na mysli, ale v tu chvíli si uvědomila, že hodlá říct „ano“ - konec konců *je* přece jejím nejdůležitějším klientem.

„Promiňte, Jakeu,“ začala ve snaze obratně zdůvodnit mlčení, „právě jsem se dívala do diáře, a zdá se, že ve dvanáct nic nemám, tak... No ne, počkejte, co to je?“ U dvanácté hodiny byly fialovou propisovačkou poznamenány iniciály „T. A.“ Cal je nezapsal, ten je příliš spořádaný, aby takhle bezohledně zohyzdil její diář! Tohle má na svědomí Lisa, její praktikantka. Sophie vzdychla. Žádné podrobnosti, jen písmena T. A., vepsaná oblým holčičím písmem. Kolikrát jí má připomínat, že o provedení nových záznamů do diáře má vždy požádat Cala? Potíž je v tom, že Lisa se Cala bojí, a i když je prakticky vzato i jejím asistentem, raději by si vypíchla oči rezavými hřebíky, než by ho o cokoli požádala.

„Ale ať je to, co chce, termín se dá přesunout,“ řekla. Na

okamžik si připadala nebývale rozmarná, a vzápětí se jí sevrhel žaludek nervozitou. Nebude to nic důležitého, přesvědčovala se. Kdyby bylo, Lisa by ji upozornila.

„Skvělé!“ vybafl Jack. „Stavím se pro vás ve dvanáct, platí?“

„Hmm, totiž, to ani nemusíte, Jakeu...“ začala Sophie, načez na okamžik zmlkla a zvažovala dvojznačnost jejich schůzky. „Ale jestli chcete, můžete,“ dodala poněkud nemístně.

„Chci,“ řekl Jake se smíchem. „Uvidíme se ve dvanáct.“

„Výborně.“

Jake zavěsil.

Sophie s pohledem upřeným na sluchátko dospěla k závěru, že teď není čas přemítat o tom, že už rok s nikým nespala, a bát se, že jestli ještě vůbec skončí s někým v posteli, bude z toho mít hrůzu.

Do schůzky se zástupci Deutsche Bank zbývalo pět minut. S úsměvem pohlédla na své nové, špičaté růžové kozačky z jemné kůže a usmála se. Dnes ráno jí cesta do práce trvala nejméně o deset minut déle jednoduše proto, že musela dávat mimořádný pozor, když kličkovala mezi kalužemi a pozůstatky špinavého sněhu z polovičaté noční přeháňky ve snaze udržet boty čisté. A pak tu samozřejmě byly podpatky. Běžet nahoru po pohyblivých schodech je ošidné a dost možná i riskantní, ale přesto, když teď Sophie zvedala střídavě pravou a levou nohu, cítila, že riziko se vyplatilo. Jistě, mohla nové boty uložit do kabely, na cestu do práce si nazout tenisky a hned po příchodu se pod stolem přezout, ale žádné tenisky nevlastní a přezouvání je pro neschopné. Kromě toho jí bylo jasné, že novým botám nejvíc prospěje, když je bude nosit, ať se děje, co se děje! Možná není nejpodnikavější

a nejspontánější člověk na světě, ale co se týká bot, je třída – vlastní jich přesně osmačtyřicet párů!

Cal jednou poznamenal, že její okázalá slabost pro obuv demonstruje skrytou primadonu, která se snaží proniknout na svobodu zpod puritánského povrchu trpícího potlačeným sexuálním pudem.

Sophie podotkla, že mu tedy pěkně děkuje, ale ona přece často nosí sukně nad kolena a to není známkou puritánství ani potlačeného sexu! Cal posměšně zafrkal a prohlásil, že jestli existuje škatulka pro bezúhonné lidi, ona do ní patří. Prý nosí nápadné boty, aby zakryla absolutní nedostatek sexuality. Sophie mu řekla, že se strašlivě mýlí. Jsou to jen boty! Boty, kozačky, pantofle a lodičky. Zbožňovala boty všech barev, tvarů a velikostí – pohled na nový pár ve *Vogue* nebo *Glamouru* v ní vzbuzoval téměř fyzickou reakci. Zmocnila se jí svíravá touha, která nepolevila, dokud se jí dotyčné boty nepohupovaly na zápěstí bezpečně spočívající v krabici uložené v drahé tašce z voskovaného papíru. A pak přišel okamžik dokonalého blaha a uspokojení následovaný očekáváním vítězství v každodenní přehlídce bot s její soupeřkou a všestrannou bohyní Nemesis, Eve McQueenovou.

Cal často říkal, že pro lidi, jako je ona, existují odborné webové stránky, ale Sophie pokaždé pokrčila rameny a konstatovala, že za její slabost může matka, protože jí až do čtrnácti nutila nosit do školy sešlapané kecky, zatímco její kamarádky chodily v šedých lakovkách s páskem kolem kotníku a kaštanově hnědou mašlí po straně.

Pověděla mu, že její sbírka bot je malou částí jejího já, která může být svobodná a kreativní. Její boty jí umožňují

vyniknout mezi ostatními ženami v šedivých nebo černých kancelářských šatech.

Cal se nechal slyšet, že vyniká něčím jiným než botami, a Sophie usoudila, že se nebude ptát, jak to myslel.

A možná právě její boty způsobily, pomyslela si Sophie, zatímco se kousala do rtu, když propínala lýtko a natahovala prsty až do špičky, že ji Jake Flynn pozval na oběd – jestli se skutečně ukáže, že ji pozval na *oběd* oběd, a ne na oběd *oběd*.

Zamračila se. Už zase má v hlavě jenom zmatek. Naštěstí ji vyrušil Cal.

„Přicházejí Němci,“ vybafl poté, co otevřel bez klepání. Sophie nenápadně zasunula nohu pod stůl. „Jsou v hale a chystají se nahoru – chceš je přivítat u výtahu?“

„Chci.“ Uvědomila si, že mluví stejně jako Jake, a nepatrně se usmála. „Němčinu procvičíme cestou.“

„*Gutten Tag, Herr Manners*,“ řekl Cal pomalu a pečlivě. Skutečnost, že ovládá několik jazyků, z něj činila pravý poklad, jak jí neúnavně připomínal.

„*Guten Tag, Herr Manners*.“ Ta věta ze Sophiiných úst zněla stejně, jako když její kočka Artemis vykašlává chuchvalec chlupů.

„Hmm,“ zahuhlal Cal. „Ještě jednou s citem.“

„*Guten Tag*, sakra!“ Sophie nenáviděla, když se jí nedařilo zvládat věci absolutně bezchybně, a zvláště nesnesla fakt, že není zdatná v jazycích. Nešlo ani tak o slova – třebaže znala jen ta, která ji naučil Cal – ale o přízvuk. Nikdy zkrátka nepokročila tak daleko, aby si osvojila správný přízvuk.

„Myslím, že naši němečtí partneři tenhle výraz nepoužívají,“ poznamenal Cal bezvýrazně. „Zřejmě zůstaneme u an-

gličtiny. Němci mluví velmi dobrou angličtinou. Většina národů mluví velmi dobrou angličtinou, a jakkoli schvaluji, že se snažíš o globální přístup, mám dojem, že v tomto případě bys měla využít příležitosti.“

„Asi máš pravdu. Já zkrátka ráda věnuju...“

„...pozornost detailu.“ Cal napodobil její mantru s děsivou přesností.

Sophie se dala do smíchu. Cala měla vážně moc ráda. Strávili vedle sebe už pět let, delší vztah s mužem nikdy neměla a věděla, že se na něj může absolutně spolehnout. Nejlepší asistent na patře. V počátcích jejich společné existence do něj byla bezmála tři měsíce zamilovaná a přála si, aby byl čestný. Pak si ale uvědomila, že kdyby byl čestný, zřejmě by se jí vůbec nelíbil, protože komu by se zamlouval čestný muž, který tráví tolik času čtením dívčích časopisů? Od té doby se postupně stávali bližšími přáteli a Sophie se místo toho zamilovala do nejmenovaného hodnotitele rizika z budovy přes ulici.

Často vedla až do noci s přáteli nebo Calem poněkud špatnou výslovností poznamenané debaty o tom, zda její obdiv na dálku je skutečnou ‚láskou‘ v pravém slova smyslu. Sophie tvrdila, že právě to je jejich případ, čistá láska, současná podoba středověkého vztahu, kdy od milenců nebylo nutně vyžadováno, aby spolu mluvili. To znamenalo, že nepadaly žádné falešné sliby, nikdo nikomu nelhal, nikoho neopouštěl, a žádná osoba, zvlášť Sophie, nemusela trávit několik měsíců předstíráním, že není ani v nejmenším smutná nebo dotčená.

„Mně to připadá jako špehování,“ řekl Cal.

Sophie obrátila pozornost k Němcům.

„Tak nebo tak, kde je Lisa? Ví, že máme na jedenáctou naplánovanou schůzku!“ Sophie se rozhlédla po své praktikantce, třetí a teoreticky nezbytné člence jejich týmu, i když Cal se o ní s potěšením vyjadřoval jako o „příteži“.

„Má u sebe všechny propočty nákladů a klienti tu budou každou chvíli – jestli zase brečí na toaletě, přísahám bohu, že...“

„K ní budeš milá a povíš jí, že to nevádí?“ přerušil ji Cal. Co se týká hodnocení, nakolik je Lisa užitečná, nebál se podělit o své názory. „Je k ničemu, měla bys ji jednoduše poslat pryč!“

„Tohle je její první zaměstnání. V první práci pohoří každý. Potřebuje trochu času, aby se do všeho vpravila.“

„Sedí tu už osm měsíců!“

„Zkrátka ji sežeň, ano?“ prohlásila Sophie tónem nadřizené.

Cal zasalutoval a vykročil najisto směrem k dámským toaletám.

Sophie s povzdechem pozorovala, jak číslice na displeji výtahu zvolna stoupají. Zaučovala Lisu už téměř rok. Měla ji ráda a viděla, že dívka je schopná, ale zdálo se, že jaksi nedokáže oddělit hlavu od srdce. Jako kdyby oba orgány splynuly v jedinou bouřlivou masu. Lisin milostný život probíhal tak dramaticky, že by ho průměrný spisovatel odmítl jako neuvěřitelný. Sophie se ji celé měsíce snažila povzbuzovat, a když Lisa měla krizovku v pracovní době, dokonce dívce otírala slzy a vlídně navrhla, že by možná nebylo od věci, kdyby mladá žena poněkud omezila počet mužů, se kterými chodí na rande, popřípadě se na nějakou dobu vůbec přesta-

la s muži stýkat – zvlášť když jí kontakty s nimi zjevně neprospívají.

„Ty myslíš vzdát se jich úplně, jako ty?“ zeptala se Lisa s příznačně naivní netaktností jednadvacetileté dívky. „A co sex? Tobě nechybí šoustání?“

Sophie si pamatovala, jak ucítila ve tvářích horkost, a rozhodla se nesvěřovat Lise, že za osmnáct měsíců, co jí bývalý přítel Alex napsal e-mail na rozloučenou a rozešel se s ní, ani jednou s mužem nespala. Ne že by sex nepostrádala, ale prožívala jej jaksi abstraktním, romantickým způsobem. A nikdo konkrétní jí v posteli nechyběl. Dokonce ani s Alexem – a toho téměř milovala – neprožívala nic světoborného. Měla za to, že ostatní ženy jsou na tom stejně a celá věc je jen rozsáhlé spiknutí vedené ženskými časopisy a muži s cílem znejistit ženy. Jenomže lidé jako Lisa takovou teorii jaksi házeli za hlavu. Bylo jasné, že Lisa si sexu opravdu užívá, i když dobrodružství nevyhnutelně končí citovým zklamáním.

„Já jsem se mužů nevzdala,“ namítla Sophie. „Jen se zkrátka v tuhle chvíli věnuju výhradně práci a myslím, že bys měla udělat totéž. Prožíváme důležité období. Jestli se Gillian nakonec opravdu rozhodne odejít, někdo ji bude muset nahradit. Otevírají se jisté možnosti. Já chci budovat co nejlepší kariéru, což se zrovna tak týká tebe. Nabízím ti skvělou příležitost, Liso, je čas po ní chňapnout oběma rukama. Ne abys mě zklamala!“

„No dobře, poslechnu tě,“ slibovala Lisa nepřesvědčivě. Cestou zpátky k pracovnímu stolu se ale zamilovala do údržbáře aquabaru, a když ji po čtrnácti dnech nechal být, ocitla se tam, kde byla předtím.

Výtah zastavil o patro níže.

„Je tady!“ Cal téměř postrčil Lisu kupředu. Sophie si ji přeměřila kritickým pohledem. Make-up si dívka upravila, ale oči měla zarudlé a naběhlé a nos jako bambuli. Zase plakala!

„Dave se na tebe vykašlal?“ zeptala se Sophie v poslední chvíli, než výtah zastavil v jejich patře.

Lisa bezmocně vykulila něžné oči. „Nechtěla jsem nic víc, než aby se setkal s mou matkou. Je to snad důkaz, že se na něj moc lepím?“

Sophie vzdychla. Dlužno dodat, že kdyby Lisa byla superhrdinkou, zřejmě by se proslavila jako Dívka z přilnavé folie, ale teď rozhodně nebyl na podobná témata čas.

„Promluvíme si o tom později,“ řekla. „Teď vezmi rozum do hrsti a měj na paměti, proč tu jsi!“

Dveře výtahu se otevřely.

Po skončení schůzky měla Sophie sama ze sebe radost. Jednání probíhalo výjimečně dobře a Lisa zvládla zpáteční cestu k pracovnímu stolu, aniž se zasnoubila. Situace se zlepšila. Sophii dokonce zbyl čas, aby dokončila papírování. Nebo by mohla zajít do kanceláře k Eve a povědět jí o nové smlouvě, předvést kozačky, obecně trochu ji nadzvednout.

„Nemusíš mi říkat, že to šlo dobře,“ prohodil Cal a měřil si ji zpoza výtisku OK! „Jen se na tebe podívám, mám jasno, zas se tváříš jako Boadicea. Sophie Millsová, nejbojovnější organizátorka firemních akcí!“

Sophie zůstala stát před jeho stolem a vzala mu z rukou časopis. „Dej se do práce! Zbývá mi pár minut, takže ještě projdu nějaký ...“

„...drby o celebritách?“ prohodil a smutně pohlédl na svůj časopis.

„Spisy,“ lhala Sophie.

Sotva se dostala k exkluzivním záběrům ze svateb známých osobností, Cal ji přerušil.

„Drobný problém se spisy.“ Ohlédl se a ztišil hlas. „Neplánovaná změna. Elastický pásek. Šátek.“ Sophie se na něj podívala přimhouřenýma očima. „Přišla za tebou jistá ,dáma‘!“ pronesl, jako by předchozí popis byl víc než dostačující. „Nejspíš ta, co se objednala na dvanáctou – T.A., ne? Tess Andrewová.“

Sophie pomyslela na Jakea, který se zřejmě každou chvíli ,staví“ a v koutku duše pocítila úlevu, že se objevila překážka.

„Nemůžeš ji poslat pryč? Namluvit jí, že došlo k chybě v diáři, nebo něco takového?“ zeptala se Sophie s oprávněným přesvědčením, že Cal dokáže přimět většinu lidí téměř ke všemu.

Cal vešel do její kanceláře a zavřel za sebou. Přistoupil dost blízko, aby Sophie ucítila Channel Allure. Nebyla si jistá, jestli jde o *pour homme*, nebo *pour femme*.

Podal jí šedivou navštívenku s ohnutými rohy. „Dala mi tohle. Prý by ji ráda dostala zpátky, protože má jen tu jednu. Snižují rozpočet nebo co.“

Sophie si vzala kartičku a přečetla text. „Tess Andrewová, Úřad sociálních věcí pro Highbury a Islington – ale my přece jednáme jen se soukromými firmami,“ podotkla nejistě.

Cal pokrčil rameny. „To jsem jí řekl. Prý jde o osobní záležitost. Chce se s tebou sejít – teď hned.“ Na okamžik zmlkl. „Sophie, mrzí mě to, ale myslí to vážně a konec konců je zapsa-